

den størst mulige frihed for arbejdsmarkedets parter med hensyn til de former, hvorunder man når frem til enighed om arbejdsretlige normer, løn og arbejdsvilkår, men mener, der findes tilfælde, hvor dette principielle synspunkt må vige for samfundets interesser.

Der findes virksomheder og grupper af virksomheder, som ved den funktion, de udøver, indtager en sådan stilling, at en standsning af dem som middel i en interessekamp vil kunne få skæbnesvangre følger for borgere, der ikke er part i konflikten. I visse tilfælde vil en arbejdsstandsning kunne medføre alvorlig risiko for andres liv og helbred.

Hvis adgangen til at føre en arbejdskamp står arbejdsgivere og arbejdere åben inden for disse områder, opnår de to parter en samfundsmæssig magtstilling, som ikke har nogen rimelig begrundelse.

Ud fra disse synspunkter foreslås det i lovforslaget, at arbejdsstandsninger forbydes som middel i arbejdskonflikter inden for sådanne områder, og at der åbnes adgang til voldgiftsretlig afgørelse i tilfælde, hvor parterne ikke selv kan nå til enighed.“

Arbejdsministeren kunne ikke tiltræde lovforslaget, som han ved 1. behandling rettede en række kritiske bemærkninger imod, ligesom han henviste til, at ingen af arbejdsmarkedets to parter var gået ind for det. Særlig gjorde ministeren gældende, at det ville være meget vanskeligt at foretage en afgrænsning af „livsvigtige erhvervsområder“, at der kunne være fare for, at voldgiftsrettens afgørelser ikke ville blive respekteret med samme selvfølgelighed som aftaler, der er indgået mellem parterne, og at det vil være beklageligt at få arbejdsmarkedets forhold bragt ind i en partipolitisk strid.

„Forslaget er“, udtalte han i nogle afsluttende bemærkninger, „fremsat af repræsentanter for partier, der selv er repræsenteret i den af regeringen nedsatte *arbejdsretskommission*. Det er fremsat på et tidspunkt, hvor kommissionen afventer de meget vigtige drøftelser, hovedorganisationerne for tiden er inde i om nye forhandlingsregler og om en eventuel revision af septemberforliget. Enhver ved, at resultatet af disse forhandlinger kan komme til på afgørende måde at påvirke de forhold, man nu foreslår at lovgive om. Omvendt må enhver kunne tænke sig til, at en gennemførelse af et lovforslag som det foreliggende ville påvirke de forhandlinger, der står på, på en meget ugunstig måde.“

Under den efterfølgende debat anbefaledes lovforslaget af ordførerne for de to partier, der stod bag det, mens ingen af de øvrige ordførere fandt det egnet til gennemførelse.

Det udvalg, som fik sagen til behandling, afgav ikke betænkning.
